

Я голосую за мир

Рівне 1999

TeTiC

*Інформаційно видавничий центр
Рівненського економіко-
гуманітарного інституту*

Міністерство освіти України
Рівненський економіко-гуманітарний інститут
відділ освіти Рівненської обласної адміністрації

Матеріали третіх учнівських громадських читань

«Я голосую за мир»

1 червня 1999 р.

Відповідальний за випуск: академік, доктор педагогічних наук, професор

Дем'янчук С.Я.

«TeTiC»1998р.

Наталія Петрук.
Мізоцька ЗОШ І-ІІІ ст.
6 клас.
МИ ГОЛОСУЄМО ЗА МИР

Скільки пісень, скільки віршів складено про мир, дружбу і дитинство. Недаремно всі ці слова йдуть поряд. Адже дитинство не можна собі уявити без дружби, без миру на Землі. Отож, друзі, радіючи мирові, посміхайтесь сонечку та квітучій українській землі, боріться за мир, відстоюйте справу миру, але ніколи не забувайте жахів війни та звірств фашизму. Пам'ятайте про ветеранів, що боролися за нас. Пам'ятайте, що з кожним днем їх все менше і менше. Не забувайте й про тих, хто загинув заради нашого щастя. І віддавайте їм шану. Просто поважайте їх і будьте вдячні їм.

Шановні дорослі - ми голосуємо за мир сяючими оченятами, такими цікавими до розмаїття світу, такими допитливими. Ми голосуємо за мир ясною усмішкою на рум'яному личку, дзвінким сміхом. Ми голосуємо за мир вже, самим своїм дитинством - його безжурністю, безпосередністю, беззахисністю перед злом. І наш голос найчутливіший, найпереконливіший за усі заклики і гасла.

*Хай буде мир на всій землі
Добро і злагода, панують всюди.
Плоди смачні нехай зростають на гіллі,
Які з любов'ю виростили люди.*

*Хай більш ніколи не повториться
Чорнобиль,
Що заподіяв лиха нам усім.
А та страшна і люта закарпатська
повінь,
Хай більш ніколи вже не знайде
місця на землі.*

Я закликаю Вас любити

Любити всіх, і друзів й ворогів.

Бо Господь Бог життя нам дав прожити,

Щоб на землі залишить добрий слід.

Жив'як Лариса

6-В клас

Мізоцька ЗОШ І-ІІІ ст.

МОЯ ВЕЛИКА СІМ'Я

Я люблю вірші - читати і писати сама. Один з моїх віршів такий:

Моя сім'я - це діти і дорослі,

Це квіти, трави, сонце золоте,

Це нива, колос, жайвір в високості,

Що пісню пружну ниткою пряде.

Ми будемо разом в мирі і здоров'ї -

Птахи всі в гості, в домі звірина.

Наш код - єдина Божа група крові,

Між нами згода первісно німа.

Моя сім'я - дорослі це і діти,

Квітки у травні під сонцем золотим,

Моїй сім'ї допоки світу - жити,

Радіти, тужити, сподіватись з ним.

А ще я знаю від бабусі, як вона пережила війну, ту, з Німеччиною. Хоч мала вона тільки 17 років, але важко працювала в одному з колгоспів у закинутих казахських степах - працювала "на перемогу" і на хліб для сім'ї. Тому було їй не до віршів. А її батько, мій прадідусь, пройшов цю довгу війну, чудом вцілівши, і за вірші теж потім не сівав - відвик.

Зараз бабуся живе в селі Дермань. Під час війни там жив і працював поет Антін Кучерук, який дописував до

газети "Волинь" - тієї самої, котру редагував наш знаменитий земляк Улас Самчук. Віршів Антонович лишилось мало - не встиг він їх всіх записати. Восени 1943 року Антін Кучерук загинув під час облави від німецької кулі на хуторі Лебедщина поблизу Дерманя. Пораненого у полі, за садком, його перенесли до сестриної хати, де він і помер. Антін передбачив свою долю у вірші, написаному у 1933-му, тільки звідти день бачився не осіннім-весняним:

І кров на ранах, й отрути носять...

Він безнадійно в ліжку лежить.

Уста шепочуть, уста голосять:

Я хочу жити, я мушу жити...

А там на дворі кінчають трумно,

І тихо гасне день весняний.

Уста шепочуть, всміхнувшись сумно:

Я хочу жити, я молодий.

Кладуть на рани ліки отрути

І посилають яму копати.

Уста шепочуть, ледве лиш чути:

Я хочу жити, я мушу встати.

І тільки звівся він серед муки,

Тільки лиш звівся - у мить дну -

Його вхопили залізні руки

І положили в чорну труну.

Крізь вікна сонце слало прощання,

Лилось на груди, шептало: пий!

І всі почули його востаннє:

Я хочу жити, я молодий...

Нині я мешкаю в Мізочі, навчаюсь в місцевій школі.

Нещодавно я дізналася, у 1971 році її закінчив Віктор Дмитруха. Хлопець як хлопець: любив футбол, музику (особливо В.Висоцького), був веселим, товариським. А ще писав вірші. І

написав би їх немало, якби... Якби не війна. Яка війна - запитаєте? Покликав хлопця Афганістан: загинув Віктор у 1985, як кажуть, "за невідомих обставин". А перед тим він писав:

Метелью белой замело года,
Мне скоро будет тридцать.
На голову уж седина
Серебряным дождём искрится.

Пора уж подвести итог,
Дней прожитых пером коснуться,
И на далёкий, на родной порог
Мне надо бы давно вернуться.

А я, как сорванный листок,
Опять в чужом краю скитаюсь,
Ищу спасенья от тревог,
От будней убежать пытаюсь.

Но всё напрасно. В царстве грёз
Душевного я не нашёл покоя.
Искал напрасно среди грёз
Ту, что завещана судьбою.

Безумный, я хотел понять
Борьбу добра и зла.
Но "необъятного ведь не объять"
Вот в чём моя беда.

Вони були десь однолітками, однолітками в смерті - Антін (1912-1943) та Віктор (1954-1985). Вони були дуже різними, бо жили в різний час, в різних сім'ях, любили різні книги і пісні. Вони були схожими, бо віршували, бо саме так бачили світ. Тому вони ніби десь тут, поруч зі мною. Я відчуваю їх і люблю перечитувати написане ними.

А ще люблю писати сама. І вчусь ненавидіти слово - війна.

Вусатий Борис
учень 2-Г класу.
ЗОШ № 18.

ЧОМУ Я ЗА МИР, ЧОМУ НЕ ХОЧУ ВІЙНИ?

Для мене мир - це радість, дружба, любов між дітьми, батьками, між батьками і дітьми, братами, дідусями й бабусями. Це - хороші стосунки між різними народами, різними країнами.

Мир - це не війна між противниками, а взаємні поступки, вміння бути поблажливими до інших, вчасно допомогти слабшому.

Війна ж - це погано й страшно, це не справедливо. На війні вбивають батьків, дідусів, братів, мам, бабусь, ні в чому не винних дітей. Війна руйнує, знищує все що створили люди, все, що дає нам природа. Війна несе смерть, сльози, горе. В роки Великої Вітчизняної війни загинули два мої прадідусі, а двоюрідний прадідусь, Галицький Володимир Кузьмич, став Героєм Радянського Союзу.

Війна - це велике лихо для всіх.

Щоб ніколи не було війни - потрібно жити в злагоді, любові і в мирі. Я це розумію. Про це говорять мої рідні, старший брат, моя вчителька Лариса Іванівна. Але, зізнаюсь, я люблю грати у війну, люблю дивитись фільми. Бо хочу бути сміливим і відважним, але не хочу вбивати і калічити інших. Якщо хто з дітей цього не розуміє, то не тому, що вони погані. Їм повинні батьки, вчителі, старші розповідати про страхіття війни і бути добрими й миролюбними, як моя мама.

9 Травня я ходив із своєю мамою до пам'ятника героям, поклав квіти. В цей день Великої перемоги над фашистами я бачив на обличчях Ветеранів усмішки й сум. Радісні усмішки переможців і смуток за тими, хто загинув, хто не дожив, передчасно помер від ран.

Хай ніколи не буде війни!

Петрук І.А.
Учень 10 класу
Мізоцької ЗСШ

ЛЮДИНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДОБРА

Людина починається з добра

Сказав мудрець:

-Живи, добро звершай!

Та нагород за це не вимагай

Хай оживає істина стара -

Людина починається з добра.

Сьогодні я хочу розпочати розмову про найцінніше, вічний скарб людський - милосердя. В світі є найсвятіші людські почуття - доброта, любов, прощення. Їх не купиш в магазині, аптеці, їх ні в кого не позичиш, їх просто безкоштовно можна набути, навчити себе бути добрим, людяним і милосердним.

В житті багато залежить від нас. Та лиш в казках жива вода змиває рани і каліцтво, даруючи людині силу, могутність, здоров'я. Ні, ми не маємо живої води з її чудодійними властивостями. Але ми повинні просто зобов'язані захистити когось від розпачу, від гірких думок і болю.

Тільки чомусь не завжди пам'ятаємо про це.

Три нещастя є в людини: смерть, старість, лихі діти, говорить українська народна мудрість. Старість невідворотня, смерть - невловима, перед цими нещастями ніхто не може зачинити двері свого дому. А від лихих дітей дім можна зберегти, як від вогню. І це залежить не тільки від наших батьків, а й від нас самих. Бути хорошими дітьми, я так гадаю, означає не допустити, щоб старість батька й матері була отруєна поганими вчинками дітей. Потрібно вміти віддячувати батькам. Близько до серця сприймати найважчі душевні муки батьків. Їх хвороба - це й наше горе, їх невдачі і неприємності на роботі - це наша біда. Необхідно бути добрим у думках і в почуттях, вміти бути

милосердним, навчатися берегти здоров'я батьків. Пам'ятати про те, що ранню старість і хвороби батькам приносять не тільки праця, втома, а й сердечні хвилювання, переживання тривоги і прикрощі. Найбільше вражає батьків наша невдячність, байдужість. І якщо ми це зможемо зрозуміти, то тоді в усіх наших родинх буде панувати мир, злагода і взаєморозуміння, а й значить на всій Землі.

Вусатий Сергій
10-А клас ЗОШ №5
м.Рівне.

МИР ТА ВІЙНА, ЧИ БЕЗ ВІЙНИ

Мир... Цікаво, чи ви часто замислюєтесь, що таке мир? Або що таке війна? В чому причина цих альтернативних, полярно протилежних суспільних явищ?

Хочу викласти своє бачення цих споконвічних гамлетівських питань.

На мою думку, людство снує і розвивається завдяки двом "стержням", двом лініям поведінки, які притаманні як окремії людині, так і людському суспільству в цілому.

Це, з одного боку, прагнення особи стати значимішою, багатшою; жити за рахунок інших, бути володарем людських душ. Чи багато хто може вистояти перед спокусою легко збагатитись? Цей інстинктивний потяг до багатства є одним із основних чинників суспільної поведінки переважної більшості людей.

В свою чергу це породжує бажання стати значимішим в порівнянні з іншими, зайняти панівне становище в колективі, в суспільстві, жити за рахунок праці інших, володарювати над іншими людьми. З усього цього і починаються міжусобиці та війни.

Виникає питання: чому ж людство, історія якого пронизана війнами і протиборством, до сих пір ще існує і не вимерло через постійні війни, які раніше були основним засобом

Петрук І.А.
Учень 10 класу
Мізоцької ЗСШ

ЛЮДИНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДОБРА

Людина починається з добра

Сказав мудрець:

-Живи, добро звершай!

Та нагород за це не вимагай

Хай оживає істина стара -

Людина починається з добра.

Сьогодні я хочу розпочати розмову про найцінніше, вічний скарб людський - милосердя. В світі є найсвятіші людські почуття - доброта, любов, прощення. Їх не купиш в магазині, аптеці, їх ні в кого не позичиш, їх просто безкоштовно можна набути, навчити себе бути добрим, людяним і милосердним.

В житті багато залежить від нас. Та лиш в казках жива вода змиває рани і каліцтво, даруючи людині силу, могутність, здоров'я. Ні, ми не маємо живої води з її чудодійними властивостями. Але ми повинні просто зобов'язані захистити когось від розпачу, від гірких думок і болю.

Тільки чомусь не завжди пам'ятаємо про це.

Три нещастя є в людини: смерть, старість, лихі діти, говорить українська народна мудрість. Старість невідворотня, смерть - невлотима, перед цими нещастями ніхто не може зачинити двері свого дому. А від лихих дітей дім можна зберегти, як від вогню. І це залежить не тільки від наших батьків, а й від нас самих. Бути хорошими дітьми, я так гадаю, означає не допустити, щоб старість батька й матері була отруєна поганими вчинками дітей. Потрібно вміти віддячувати батькам. Близько до серця сприймати найважчі душевні муки батьків. Їх хвороба - це й наше горе, їх невдачі і неприємності на роботі - це наша біда. Необхідно бути добрим у думках і в почуттях, вміти бути

милосердним, навчатися берегти здоров'я батьків. Пам'ятати про те, що ранню старість і хвороби батькам приносять не тільки праця, втома, а й сердечні хвилювання, переживання тривоги і прикрощі. Найбільше вражає батьків наша невдячність, байдужість. І якщо ми це зможемо зрозуміти, то тоді в усіх наших родинх буде панувати мир, злагода і взаєморозуміння, а й значить на всій Землі.

Вусатий Сергій
10-А клас ЗОШ №5
м.Рівне.

МИР ТА ВІЙНА, ЧИ БЕЗ ВІЙНИ

Мир... Цікаво, чи ви часто замислюєтесь, що таке мир? Або що таке війна? В чому причина цих альтернативних, полярно протилежних суспільних явищ?

Хочу викласти своє бачення цих споконвічних гамлетівських питань.

На мою думку, людство снує і розвивається завдяки двом "стержням", двом лініям поведінки, які притаманні як окремії людині, так і людському суспільству в цілому.

Це, з одного боку, прагнення особи стати значимішою, багатшою; жити за рахунок інших, бути володарем людських душ. Чи багато хто може вистояти перед спокусою легко збагатитись? Цей інстинктивний потяг до багатства є одним із основних чинників суспільної поведінки переважної більшості людей.

В свою чергу це породжує бажання стати значимішим в порівнянні з іншими, зайняти панівне становище в колективі, в суспільстві, жити за рахунок праці інших, володарювати над іншими людьми. З усього цього і починаються міжусобиці та війни.

Виникає питання: чому ж людство, історія якого пронизана війнами і протиборством, до сих пір ще існує і не вимерло через постійні війни, які раніше були основним засобом

вирішення практично кожної важливої проблеми?

Тому що цій першій тенденції протистоїть любов, завдяки всеосяжності якої ми, люди, не лише існуємо, а й розвиваємося, творимо, будуємо, освоюємо космос.

Чиста любов - це гармонія в усіх її проявах, це щира дружба, це щастя, це справжнє життя, це мир!

Любов - це основа наших найпрекрасніших почуттів і вчинків. Вона не тільки бар'єром для названої вище негативної сторони людського буття, а й возвеличує душу, піднімає, окрилює особистість, допомагає їй звільнитись від пут заземленості споживацтва та скарденості.

Ось чому паростки любові треба бережно виховувати ще з дитинства, розвивати її, підтримувати та плекати. Як у сім'ї, так і у всьому суспільстві.

Але головним чинником у цьому залишається індивід. Кожному потрібно постійно аналізувати і контролювати власні помисли і вчинки, подавляти в собі негативні риси і настроювати свої почуття на любов, на взаєморозуміння, взаємоповагу, повагу до інших.

В кінці ХХ ст. люди все частіше почали замислюватись над тим, що таке війна, збагнули всю ганебність та безглуздя війни. Вони наочно переконались, що війна - це сльози та смерть. В усьому світі наростає протест проти агресії НАТО в Югославії, проти воєнного насильства в усіх його проявах.

Постарайтесь частіше замислюватись над цим, аналізувати власну поведінку, поборювати в собі те, що на шкоду іншим - і ворожнеч між людьми, війн і міжусобиць на землі стане набагато менше.

Війна - це смерть, сльози й руйнація.

Любов - це мир, прогрес, розквіт, творення, щастя.

МИР І КОХАННЯ ПРОТИДІЯ ВІЙНИ

Світ... Кожна людина в своєму житті хоч раз замислювалася над тим, як влаштований наш світ, хто нами керує: чи то якісь інопланетні тіла, чи то ми живемо самі по собі, але більшість людей сходилась на своїх філософських роздумах, що керує нею Бог... А, хто такий Бог? Над цим замислювались, замислюються і будуть замислюватися лише філософи. Одні схиляються до матеріалістичної точки зору - що Бога нема, інші вірять Біблії, а дехто каже, що існування Бога можна пояснити фізично. Але щоб там не казали, люди вбачали Бога, як символ доброти, справедливості і любові до ближнього.

І дивлячись на цей страшний теперішній матеріалістичний світ, кожен задає собі таке питання: "Якщо на світі так багато зла, то чому Бог його не знищить?" Так, людині зараз краще вмерти, чим дивитися на ці страшні війни і бачити, як гинуть невинні люди, як люди нищать усе зелене, існуюче на цій планеті, забруднюють океани. Зараз на землі залишилось мало місць, де можна було б відпочити душевно; щоб у вухах бринів шум "новонародженого" струмка і спів пташечок, а в очах розгорталася картина вічно живої природи, де б сяяло сонечко на безкрайньому небі, і між зеленими, вкритими ягодами, кущами бігали пухнасті зайченята.

Але все ж таки на перевагу усім злим вчинкам людини стає... кохання. Яка це велика сила! Кохання - це гармонійне поєднання любові до ближнього і дружби. Закохуючись, навіть злий стає добрим, скупий - щедрим, ворог - товаришем. Зло може зупинити тільки кохання. Чому не добро і справедливість? Тому, що якби не було кохання - не було б і добра. Ось чому Бог нас ще не знищив. З коханням і любов'ю до ближнього породжується мир і злагода в суспільстві.

Кохання підносить людей над всім живим, що існує на землі. Завдяки коханню продовжується рід людський, і, щоб зберегти його, позбавити від мук і страждань, які несуть війни, треба навчити взаємоповаги, сприймати близько до серця горе і страждання інших, осяювати дорогу до добра, миру і злагоди. Якщо кожна людина стане на такий шлях, то й місця війни на Землі не буде.

Мир і кохання - протидія війни.

Василів Оксана
історико-філологічний факультет,
II курс, група А-7.

МИР І ДІТИ

Діти - наш найдорожчий скарб. Вони - наше майбутнє, і за те, якими вони стануть, несемо відповідальність тільки ми. Недарма ж дітей уподібнюють квітам. Ми, дорослі, як садівники повинні їх пильно доглядати, ми повинні обрізувати усе, що завадило б їх гармонійному розвитку, закривало від них сонце. Ми мусимо зробити усе для того, щоб ніщо не затьмарювало щасливу дитячу усмішку.

Зараз ми часто чуємо про війни, котрі спалахують у різних регіонах нашої планети. Ще зовсім недавно ми з болем у серці спостерігали за подіями в Ірані, а сьогодні усіх хвилюють військові конфлікти в Югославії.

Якою страшною є війна! Війна забирає життя багатьох людей. Гинуть не лише дорослі, а й діти. Говорячи про зло війни ми, як правило, підраховуємо кількість людських жертв, втрат в економічній сфері, але ніколи не ведемо мову про моральну шкоду, яку завдає війна, ми ніколи не ведемо мову про вплив війни на душевний стан дітей. Ми чомусь байдужі до цього. Чи задумуються наші сучасні політики над тим, як ранять вони серця маленьких дітей, і, взагалі, проголошуючи війну, чи думає хтось про дітей? Напевно, лідери ворогуючих

держав не розуміють того, що відчувають люди, котрі стали жертвами війни. Безперечно, більшість з цих людей ненавидять тих добрих "мироносців", що з мечем прийшли оберігати мир на їх рідній землі.

Кожна війна приносить великі страждання (голод, хвороби, смерть). Вона безжалісна і жорстока до невинних людей.

Чи доводилось вам коли-небудь бачити маленьку постать дитини серед розваленого війною будинку? Вона стоїть сумна, одна і налякана. Коли ми поглянемо в її заплакані очі, то побачимо, що вони благають: "Люди добрі, схаменіться. Припиніть цю війну. Чим ми, маленькі, завинили перед вами, що ви чините нам таке велике зло? Ми хочемо миру".

Діти завжди залишаються дітьми, невинними, тендітними, замріяними. Вони завжди хотітимуть материнської любові та голубого неба над собою. Щасливе дитинство буває лише там, де панує мир.

Діти відчувають всю трагічність і безглуздість воєн. "Мамо, а чому ви, дорослі, ведете війни? Хіба не можна вирішити будь-яке питання мирним шляхом?" Нелегко відповісти на це запитання, нелегко пояснити причину військових конфліктів так, щоб її зрозуміли малі діти.

Війни велися завжди. Друга Світова війна укратила щасливе дитинство в багатьох. У нашому Музеї Миру є декілька дитячих малюнків, зроблених під час війни. Вони відображають страх перед майбутнім, жахи війни.

-Що я бачила, коли наше місто було окуповане?
Я бачила, як закатували мого батька, - пише маленька дівчинка.

Ці слова містять велику трагедію "маленької" людини, їх не можна читати без сліз на очах.

Чи змогла ця дівчинка простити людству те, що воно забрало у неї радість дитинства, навіки вселило в її душу біль величезної втрати?

Дитина народжується з миром у серці, вона має чисту, як кришталь, душу і чисте сумління. Якими красивими

є дитячі посмішки, їх щебет. Ми беремо маленьку дитину за руку і ведемо її назустріч життю. Зробімо так, щоб мир увів у серцях дітей, мир, який веде до щасливого і повноцінного життя на планеті.

В. Сухомлинський писав: “ Дітям властива прекрасна здатність - здатність любити серцем. Тож зробімо усе, щоб ця здатність збереглася у них навіки, щоб ніякі війни не змогли убити її. Дитина вихована в дусі миру обов'язково виросте хорошою людиною, а це, мабуть, - найголовніше.

Проблема збереження миру ще ніколи не стояла перед людством так гостро, як сьогодні. Підростаючому поколінню зараз неважко уявити, що таке війна.

Війна і діти - речі несумісні. Тому зуміймо зберегти мир.

Прокопчук Тарас
5-А клас ЗОШ № 18
м. Рівне.

ЧОРНОБИЛЬСЬКЕ ЛИХО

Чорнобиль... Це слово увірвалось в наше життя не з легенд та переказів. Коли я дізнався про справжні масштаби чорнобильської трагедії, душа моя здригнулася від болю. Я бачу смуток в очах багатьох людей і його принесла невидима біда, встигнувши накласти свій відбиток на душу нинішніх і майбутніх поколінь.

Чорнобиль... Слово це стало символом горя і страждань, покинутих домівок, розорених гнізд, здичавілих звірів. Важким колесом “прокотилась” Україною та й не тільки, аварія на Чорнобильській АЕС.

Ніщо не віщувало біди. Стояла тиха весняна погода. Квітень завершував свою вахту в природі і мав передати її травню. Саме в таку із ночей, 26 квітня 1986 року, на Чорнобильській атомній станції сталася аварія - вибух на четвертому енергоблоці. Ті, хто тієї ночі не спали, бачили, як над електростанцією спалахнуло сяйво, схоже на сніг полум'я. Та ніхто тоді гадки не мав, що сяйво те смертельно небезпечне.

Після вибуху виникла пожежа. Може трапитись

найстрашніше, якщо вчасно не погасити полум'я. Адже поряд інші реактори. Не лише Україна опинилася під загрозою великої катастрофи, а й Білорусія, Росія, країни Європи. Часу на роздуми не було.

Перший сигнал тривоги почули пожежники. Вони кинулися рятувати станцію. Воюючи з вогнем, сімнадцять відважних пожежників рятували не просто державне майно чи споруду, рятували нас з вами. Сотні тисяч, мільйони людей завдячують їхньому подвигу. Ніхто з них у ті важкі хвилини не підозрював, що це остання пожежа, останній бій. Смертельною небезпекою над рятувальниками нависла радіація, що розсіювалась довкруги. Радіація - небезпечний, невидимий ворог людини. Вона згубно діє на людський організм і на все живе. Знищує без крові, ран. При високих дозах випромінювання настає смерть.

Чорнобильська катастрофа - це катастрофа планетарного масштабу. Наслідки її не вдасться остаточно ліквідувати в найближчі століття.

Чорне лихо Чорнобиля. Воно принесло людям страшні хвороби, смерть, поруділі ліси, хати-пустки.

26 квітня - День національної жалоби. День пам'яті загиблих у Чорнобилі.

Дзвонять дзвони. Вслухайся в їх мелодійний звук. У ньому тривога і благання. Люди! Бережіть землю, на якій ви народилися! Не перетворіть її на пустку! Не дайте розповзтись Чорнобиллю по всій Україні!

Юра Юлія.
ЗОШ № 11 3 клас.

МИР ОЧИМА ДІТЕЙ

Як ти собі уявляєш мир? Мені здається, що мир, - це дружба з людьми, тваринами. Дружба, та життя у злагоді, любові, праці, - називається мир. Люди, які товаришують, разом діляться усім, що мають, - допомагають один одному у складних ситуаціях, - мирні.

Коли між людьми мир - усе всміхається. Сонечко -

гріє тебе своїми промінчиками, небо - дивиться на тебе своїми блакитними очима; та радіє разом з тобою, дерева - простягають свої гілочки до тебе, квіти - підіймають свої голівки додолу, усміхаються тобі. З миром, ми завжди відчуваємо радість. Нам весело й легко на серці, якщо ми, подумаємо, що всі неприємності щезнуть.

Діти, давайте вірити, що в близькому майбутньому, на нас чекатиме таке ж чудове життя, в мирі, яким ми його уявляємо!

МИР І РАДІСТЬ - ЄДИНІ

“Мир, мир, мир!” -

говорять всі:

і дорослі і малі. -

Будемо радіти,

поки мир на світі”.

Мир - це радість, це добро. І яке воно прекрасне, чудесне і неповторне.

Одного разу всі тихо сказали: - “Цей мир єдиний”. Добре, а що таке радість? Чому ніхто не знає, що таке радість?

Радість наша єдина

у житті.

Це все вона:

мати-Україна.

Мир, любов - це все найкраще у житті.

Так будь же ти щаслива, Мати Україна!

Радість - це те, що не може бути без миру. Хіба може бути одночасно радісно і сумно? Хіба може бути одночасно війна і радість? Ніколи!!!

А уявімо собі на хвилину, що війна і всі ... радіють? Такі почуття можуть бути тільки у загарбників. А це - злі, жорстокі люди. То ж хіба може бути весело? Ні!

Ми хочемо миру, ми хочемо сонця, не забирайте у нас радісного дитинства!

Пилипчук Володимир

учень 6-А класу

гуманітарної гімназії

м.Рівне

ЦЕ ПОТРІБНО НЕ МЕРТВИМ, ЦЕ ПОТРІБНО ЖИВИМ!

Проблема війни і миру завжди тривожила людство. За підрахунками соціологів на нашій планеті відбулось 15 000 воєн, в яких загинуло приблизно 3 млрд. 640 млн. людей. Також відомо, що лише 300 років були мирними за всю відому історію нашої планети.

Та все це тільки скупі цифри... Мій дідусь - живий свідок війни, що була у нашому столітті. Коли почалась Друга світова війна, йому виповнилось всього 16 років. Житомирська область була окупована з перших же місяців війни. Багато разів дідусь і вся його родина йшли на страту. За те, що пригріли єврейського хлопчика-сироту у своїй хаті; за те, що дідусь викрав боеприпаси у фашистів, за те, що чим могли допомагали партизанам...

Коли йому виповнилось 17 років, прийшлося трохи схитрувати і додати собі ще один рік, щоб потрапити на фронт. Тут він був найкращим кулеметником, про що говорять багаточисленні медалі та ордени. Мій дідусь дійшов зі своєю частиною аж до Берліну...

Друга світова війна - це гіркий урок для всього світу. Важко зрозуміти, як така цивілізована країна як США, вирішує питання врегулювання миру за допомогою зброї. Я - дитина. Мені 13 років та я розумію, що війна у Югославії принесе за собою важкі наслідки: це людські смерті, зруйновані міста, порушення екологічного стану планети... Невже для того мій дідусь та тисячі інших дідусів проливали свою кров під час війни? Невже я народився для того, щоб пройти воєнні шляхи?

Ні!!! Я хочу жити в мирі, хочу здобути гарні знання, але не для того, щоб створювати нові види зброї. Я мрію стати дипломатом, я хочу бути представником України в усьому світі.

Хочу розповісти всім народам про нашу квітучу, багату працьовитими, розумними, талановитими людьми країну. Я хочу миру і злагоди на всій планеті!!!

Артемов Віталій,
3-Б клас, ЗОШ № 12
м.Рівне

ПАМ'ЯТЬ

Мир...Я подумав про те, як людям потрібен мир, коли стояв біля новозведеного пам'ятника воїнам-афганцям на майдані Короленка. Бронзовий орел з перебитим крилом навічно завис над гранітними плитами, на яких викарбувано імена тих, хто загинув в чужих пустелях, горах чи степах. Ця подія збирала сльози матерів, військовий карбований крок і пам'ять.

Чи можна без хвилювання слухати матір, яка розповідає про загибель свого сина, про його листи, ніжні слова? Він для неї назавжди залишився таким, яким був, коли востаннє приїздив у відпустку - молодим, красивим, здоровим. Ніколи не побачить батько сина, якому, замість батьківської ласки, випала доля розрізати стрічку на відкритті пам'ятника, де увінчана пам'ять і про його батька.

Пам'ять - не для мертвих, пам'ять - для живих.

І ось на фоні конфліктів, які ще є у світі, хочеться ще раз і ще раз сказати: "Людина народжується для життя, а не для смерті. Правителі держав! Зупиніть війну!" Були ж печалі, були сльози, жертви і втрати, і все це було принесено на вівтар боротьби і звитяги в ім'я найсвітлішого й найвищого: заради людського життя. Люди! Пам'ятайте ці криваві уроки і не дозволяйте повторитися помилкам.

Тишук Тетяна
3-Б, ЗОШ № 13
м. Рівне

ПАНОВЕ, У МЕНЕ МЕЛЕНЬКЕ ПРОХАННЯ

Кругом буває весна. В неділю ми з мамою гуляли по парку, де відкрили пам'ятник воїнам-"афганцям". Стояв підліток і в

очах його бриніли сльози. Його дитинство пройшло без татка, який загинув у Афганістані. Я не хочу, щоб хлопчик плакав через ту, нікому не потрібну війну.

По телебаченню коментатор повідомив, що від бомби, яку скинули на одне із міст Югославії загинула п'ятирічна дівчинка. Мої сестричці Жені також п'ять років. Вона так любить квіти, сонечко і весну! Тому мені не хочеться, щоб гинули такі маленькі діти.

Мій дідусь в 1941 році з багатьма своїми однокласниками пішов добровольцем на фронт. То була Велика Вітчизняна Війна. Майже всі вони загинули. А скільки доброго могли зробити ці люди!

У газеті "Рівне вечірне" я прочитала про жахливий випадок. Діти знайшли у річці снаряд і від його вибуху були всі серйозно травмовані, а одному хлопчику ампутували ногу. Це страшний відгомін війни, яка й зараз продовжує калічити долі людей і дітей. Тому так важливо, щоб на Землі був завжди мир!

Панове, у мене маленьке прохання. Ми ще малі і не дуже багато знаємо, вміємо, а ви такі великі і розумні, то зробіть так, щоб ніколи не було війни, не рвалися бомби і не вибухали снаряди. Щоб не плакали вдови за загиблими чоловіками, матері - за дітьми, діти - за батьками. Хай буде вічно мир!

Кругом буває весна. Теплі промінчики сонця ніжно пестять личка дітей. Так хочеться миру і віри в щасливе майбутнє!

Світлична Дарія
5-Б клас, СШ №1 м.Рівне

СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ МИРУ

Чи знаєте ви, що таке війна? Це страшне лихоліття для кожного з нас. Адже під час війни гинуть люди, міста, країни... Гине культура народу. Війна, вона, мов та людожерка, мов та страшна смерть, яка знайде собі друзів і серед мирних громадян.

Тому кожен з нас повинен докласти максимум зусиль для того, щоб це страшне лихоліття війни не повторилося. Адже

людина, котра живе у мирі - це справжня людина. Бережіть мир, любіть його! Пам'ятайте, що з миром у нас буде світле майбутнє!

Ботвинчук Мирослава

ЗОШ №23 м.Рівне,

гурток журналістики при МАМ

МИР

Мир... Слово лише з трьох букв, але дуже важливе в житті кожної людини. Яке це щастя жити в мирі, без війни. Про це йде мова навіть у Біблії. Бог потопив грішних людей, які постійно ворогують між собою. Ось чому символами миру стали райдуга і голубка.

Та не зважаючи на цей жорстокий урок, люди всюди ворогують. Через політику, бізнес, гроші і, що найбільше вражає, через релігію. Як наслідок цього, людство пережило Світові війни, В'єтнам, Чорнобиль... Але люди не заспокоюються. І зараз йде війна на Балканському півострові. Знову під загрозою тисячі людських життів. Ця війна не перша, на жаль, останньою вона також не буде. Здавалося б, після стількох втрат, сліз, болю людям варто одуматися! Але ж ні, за конфліктами йдуть конфлікти, конфлікти... А ми хочемо миру! Невже ж не можна жити у злагоді, вирішувати все мирним шляхом? Навіщо губити життя інших, адже серед них можуть бути люди, близькі тобі, твоїм друзям?.. Війна - це безглуздя, тож давайте жити розумно, жити в мирі і злагоді.

Ковальчук Олена

ЗОШ №23 м.Рівне,

гурток журналістики при МАМ

ВИБІР ЗА ТОБОЮ...

Війна - це кров, змішана з слізьми та болотом, це плач, передсмертний стогін, волення про допомогу. Це, коли безмежні

гаї та луки перетворені на військові полігони, коли по всій Землі чути гуркіт зброї і стукіт холодного металу, коли щоранку сонце сходить на небосхил, щоб освітити військові цілі і щовечора заходить, щоб зробити можливими вилазки розвідників. По заплутаних стежках лісу йдуть, топчучи землю, численні батальйони, важкі машини нещадно мнуть молоденьку травичку, мутніють глибокі чисті озера. А люди, люди стали рабами бажання вбивати, нищити, руйнувати. Серця кам'яніють, а душі, душ уже немає, вони розтанули, як і останній промінь сонця, що приніс добро на цю грішну землю. Надто близько людство підступило до безодні, прірва поглинає кожного, насичуючи своє черево кров'ю. А навкруги вогонь, смерть, злість і ненависть. Ні, навкруги просто війна...

Невже це чекає нас у майбутньому. Невже цього ми прагнемо. Адже є ще життя, є ще любов, вірність, дружба. Земля ще покрита таємничими густими лісами, гаями, з оксамитовими квітами, полями, на яких щосені колоситься золота пшениця.

... Десь на веранді, у великому глиняному глеку, стоїть свіже молоко, біле, мов сніг, ні, біліше, біліше і чистіше за людську душу. У ньому зібралася вся доброта, великодушність і любов світу. Пийте, пийте це молоко, нехай воно додасть снаги вашому тілу, вашій душі...

...На вишитому рушникові лежить духмяна паляниця. Тепла, пухка, щойно вийнята з печі, де вона набралася сили, міці, лише для того, щоб потім передати її вам...

...А кошик, кошик з запашними фруктами, від нього пахне осінню, свіжістю, здоров'ям...

...Щоранку на небо впливає сонечко, напуває землю життєдайним теплом, обливає її яскравим світлом, а потім ховається за небосхилом. І тут на небо сипляться міради зірок, з'являється ясночоллий місяць, до людей злітає цілющий сон...

Та пора прокидатися. Перед кожною людиною постають терези, на одній шальці яких смерть, нещастя, кров та сльози, на іншій - любов, краса, природа. Куди ти покладеш свою долю, що переважить? Не поспішай, задумайся... Все залежить від тебе, від твого вибору. Пам'ятай, це не лише твоє життя, й життя інших людей, наступних поколінь. Подумай... Вибір за тобою.

Зміст

Наталія Петрук	
МИ ГОЛОСУЄМО ЗА МИР	3
Жив'як Лариса	
МОЯ ВЕЛИКА СІМ'Я	4
Вусатий Борис	
ЧОМУ Я ЗА МИР, ЧОМУ НЕ ХОЧУ ВІЙНИ?	7
Петрук І.А.	
ЛЮДИНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДОБРА	8
Вусатий Сергій	
МИР ТА ВІЙНА, ЧИ БЕЗ ВІЙНИ	9
Павлюк Віталій	
МИР І КОХАННЯ ПРОТИДІЯ ВІЙНИ	11
Василів Оксана	
МИР І ДІТИ	12
Прокопчук Тарас	
ЧОРНОБИЛЬСЬКЕ ЛИХО	14
Юра Юлія	
МИР ОЧИМА ДІТЕЙ	15
Пилипчук Володимир	
ЦЕ ПОТРІБНО НЕ МЕРТВИМ, ЦЕ ПОТРІБНО ЖИВИМ!	17
Артемів Віталій	
ПАМ'ЯТЬ	18
Тищук Тетяна	
ПАНОВЕ, У МЕНЕ МЕЛЕНЬКЕ ПРОХАННЯ	18
Світлична Дарія	
СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ МИРУ	19
Ботвинчук Мирослава	
МИР	20
Ковальчук Олена	
ВИБІР ЗА ТОБОЮ	20

Матеріали третіх учнівських громадських читань

«Я голосую за мир»

1 ЧЕРВНЯ 1999р.

Ум. друк. арк. 2,2. Тираж 300 пр. Формат А5

Видавництво Рівненського економіко гуманітарного
інституту TeTiC